

mig iøvrigt til at omtale en Ytring af den høitærede Confeilspræsident. Han synes at have misforstået mig noget, som om jeg skulde have overset eller overhørt, at den høitærede Minister endog saa gjentagne Gange har udtalt sig bestemt i den Retning, at det ikke var Meningen at gjøre flere Forsøg paa at faae en ordentlig Finantslov for 1881—82 ført igjennem end dem, der gjordes ved den anden og tredie Fremlæggelse af Finantslovsforlaget. Jeg har dog ikke overset disse Bemærkninger af den høitærede Finantsminister. Jeg har udtrykkelig i mit Foredrag igaar henvisst til disse Udtalelser af den høitærede Minister. Man vil finde det i Tidenden Sp. 1031 øverst, hvor jeg henviste til Udtalelser af den høitærede Minister, dels i Slutningen af Sessjonen i Juni Maaned, dels i Begyndelsen af Sessjonen i August forrige Sommer, idet jeg bemærkede, at disse Udtalelser af ham gik i den Retning, at endnu et sidste Forsøg skulde gjøres, og at endnu et sidste Forsøg var gjort, forinden han vilde slippe en ordentlig Finantslov. Men ganske vist fandt jeg ogsaa Anledning til ved Siden deraf at henise til en Udtalelse af den meget ærede Minister ved en anden Leilighed, nemlig under 2den Behandling af den midlertidige Finantslov, som udkom under 30te Juni, hvor han udtalte, at efter Regeringens Mening paalaa det Regeringen ved alle de Midler, som staa til dens Raadighed, at søge at fremstafte en regelmæssig Finantslov saa hurtigt som muligt. Jeg bemærkede da — jeg tror ikke det kunde misforstås — at Forholdet mellem disse maatte ved første Diefast ikke let overensstemmende Ytringer jo vel netop maatte antages at være det, at Regeringen vel ansaa det for at være sin Pligt at gjøre gjentagende Forsøg paa at faae en ordentlig Finantslov bragt istand, men at den paa den anden Side troede, at det var nok at gjøre det sidste Forsøg, som blev gjort i August Maaned. Naar jeg særlig paaberaabte mig hine Udtalelser, der findes i Folkethingstidenden for forrige Aar, Sp. 5736—37, af den høitærede Minister, var det imidlertid i en ganske anden Forbindelse, nemlig for at forklare, hvorfor jeg, der faae hen til Bevillingslovsforlagets Affattelse uden Tidegrænse med megen Mistro og misbilligede dets Affattelse, ikke desto mindre lod være at træde op mod dette Lovforslag, hvorfor jeg følte mig beroliget og slog mig tiltaals. Det var netop paa Grund af den Ytring af den høitærede Minister, der gik ud paa, at Regeringen ansaa det for sin Pligt ved alle Midler at søge at faae en ordinær Finantslov bragt istand. Dengang den høitærede Minister fremkom med denne Udtalelse, vare de senere Udtalelser af ham, som findes i Tidenden Sp. 5817—18 og 5970—71, ikke fremsførte.

Havde den høitærede Minister i Forbindelse med sin Udtalelse, der findes Sp. 5736—37, fremsført de Udtalelser, som findes paa de af mig nævnte senere Steder i Rigsdagstidenden, og som først fremkom paa senere Tidspunkter, efterat den midlertidige Finantslov forsaavidt var færdig, vilde jeg ganske sikkert ikke have fundet den Beroligelse for mig selv i den høitærede Ministers Udtalelse Sp. 5736—37, som jeg dengang gjorde. — Min ærede Sidemand tillagde mig endelig den Udtalelse, at Regeringen jo ikke havde haft nødig at fremlægge det samme Forslag, som tidligere havde været fremme; man kunde jo ganske vist, spiede han til, nok vente, at Sagen vilde have kunnet gaa igjennem Folkethinget, hvis Regeringen var falden fra Alt, hvad den hidtil havde kæmpet for, og det kunde jo maasse fra et vist almindeligt menneskeligt Synspunkt være kjønt nok, naar man kun faae paa Regeringen som Menneker og ganske faae bort fra, at den havde Forpligtelser ifølge den Stilling, den indtager; men anderledes stillede Sagen sig naturligvis efter det ærede Medlems Opfattelse, naar man tog hele den politiske Situation i Die. Den høitærede Minister — det skal jeg med Glæde og Paaskjønnelse indrømme — udtalte sig ikke paa samme Maade som min ærede Sidemand, idet han nemlig ganske i Almindelighed indskrænkede sig til at udtale, at jeg vel havde udtrykt Forhaabning om, at man nu maasse vilde have kunnet enes om en Finantslov for 1881—82, men at jeg havde støttet dette Haab paa en Forudsætning, som var umulig for Regeringen, nemlig en væsentlig Afgivelse fra det Forslag, som Landsthing og Regering havde været enige om. Jeg tør maasse udbede mig den Gunft af den høitærede Minister, at han vil gennemlæse den Del af mit Foredrag, som det her nærmest gjælder, hvis han ikke maatte have gjort det. Han vil deraf se, at jeg ikke har stillet den Fordring til Regeringen, at den skulde falde fra Alt, hvad den tidligere har holdt paa, eller overhovedet opstillet Noget, som det maatte siges at være umuligt for Regeringen at gjøre, uden at Regeringen derved kompromitterede sin egen Stilling og kompromitterede sin Stilling til Landsthinget. Det, jeg tillod mig at gjøre opmærksom paa, var, at den Finantslov, som fornuftigvis maatte blive at fremlægge af Regeringen i afgjorte Efteraar, maatte dog for det Første i enkelte Punkter være forskjellig fra den, der blev forelagt i August 1881, og jeg gik videre og sagde, at dette gjaldt ikke blot for de forholdsvis uvæsentlige Punkter, som Landsthinget og Regeringen ikke ansaa det for Umagen værdt at fastholde Striden paa i forrige Sommer, men, saavidt jeg kunde se, maatte det Samme ogsaa kunne gjælde to af de væsentlige Stridspunkter, om hvilke der var Tale. Jeg